

ТНПУ! ТНПУ! Тобі
Низький уклін даю!
Я лиш сторінка днів величних
У твоїх стінах мудрих, вічних

Я лиш крупинка в тій цеглині
Що є будівлею життя
Де просвіти у них, щілини
Вкривати нам – учителям!

Безкрає поле... Колоски,
Палюче сонце запікає;
Стоїш посеред нього ти...
Й нікого більше там немає

До тебе люди це садили,
Минулись всі... їм праця сниться
Яку вони сюди вложили;
Для нас цей урожай – пшениця.

Якби ж ті предки знали гоже,
Що діти їх не йдуть сюди –
Здригнулося би смертне ложе
Пішли б збирати колоски

Це – скарб, скарби! Знання!
Гей! Люде!!!
Не йдїть у віті навмання!
Пізнайте!...Слово...мудре...

Ці колоски – поживні книги,
Найкращий харч. О, друже мій,
Не стій! Збирай же їх щосили,
Життя коротке, лиш не стій!

О, так! Це важко. Спека буде!
Але надійся, вір і знай –
Пшеницю мудру ти здобудеш
І внуки матимуть врожай

Отак і ти самотній в полі
Черпав премудрості усі.
Пізнав події, твори, долі
Віддав роки й життя свої

Й на схилку літ, коли вже очі
Від сонця в тебе осліпились

У тебе істини хороші
Онукам у серця садились

А поле те усе стояло;
І після тебе, як минувсь,
На місті тім, в БІБЛІОТЕЦІ
Новенький колосок проткнувсь...

Бібліотеку я зобразив полем пшениці. Кожен колосок у *безкраєму полі* - це чиясь невтомна праця, чиясь думка, яка зуміла прорости серед інших, побороти бур'ян, палюче сонце, яке часто зігриває пізнавальну сферу користувача бібліотеки (тобто сонце може відігравати тут двозначну роль), і втілитись у виді колоска. **Колосок - це книга.** Колосків (книжок) на полі (бібліотеці) багато. Кожен колосок, який є у безкраєму полі - не зірвеш. Слідують кожну книгу в світі не перечитаєш. І сьогодні, коли « в те поле не йдуть діти » - це данина сучасності. Поручена проблема інтелектуального розвитку дітей (а також молоді). Бо колись цю функцію виконувала **БІБЛІОТЕКА**. Той, хто туди приходив, *умів* віднайти матеріал, умів його «прощупати до самого-самого», на відміну від реальних буднів, де цю функцію виконує комп'ютер. Тож, молоді люди **тупіють**. Не потрібно бути повнісним критиком «голови-комп'ютера» - це прогрес - з ним нічого не вдієш. *Але не потрібно забувати святе, яке не дає нашому мозку ржавіти - це прочитана книжка в бібліотеці, і поза її межами.*

Існує ще велика кількість проблем, пов'язаних з бібліотекою, проблеми працівників тощо. Але моя *душа* кричить і не стоїть нерухомо. Я боюсь, що стане з молоддю - коли вона повністю перейде у життя в комп'ютері. Я боюсь, що тоді ми забудем, як потрібно правильно думати, не пощупаємо у руках « Чорну раду» П. Куліша чи такі рідні нам - майбутнім педагогам методики Фіцули, « Гендерну педагогіку» Кравця В.П. тощо. Я надіюсь, що молодь знову піде у поле - і буде працювати з «колосками-книгами». Це ж таке рідне - нам, українцям.